

A KINGSLEY
AMIS

Jim cel norocos

Traducere din limba engleză
de Mariana Chițoran

POLIROM
2014

Kingsley Amis, *Lucky Jim*

Copyright © 1953, Kingsley Amis
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splalul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

AMIS, KINGSLEY

Jim cel norocos / Kingsley Amis; trad. din lb. eng.
de Mariana Chițoran. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4286-1

ISBN ePub: 978-973-46-4562-6

ISBN PDF: 978-973-46-4563-3

I. Chițoran, Mariana (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

IX

— Domnul profesor Welch, domnule profesor Welch, vă rog.

Dixon se ascunse și mai bine în spatele revistei pe care o citea și făcu pe furiș strâmbătura lui de marțian invadator. În opinia lui, era o ofensă gravă să pronunți acest nume în public, chiar dacă nu era nici o șansă ca astfel purtătorul numelui să se materializeze. Se știa că Welch își luase liber toată ziua, spre deosebire de zile ca cea de ieri, de pildă (când avusese loc discuția referitoare la slujba lui Dixon), când Welch nu-și luase liber decât la începutul și la sfârșitul dimineții, precum și după-amiază. Dixon ar fi dorit ca portarul, un om foarte rău, să înceteze să mai zbiere tocmai numele acesta și să plece înainte de a da cu ochii de Dixon și de a-l alege ca înlocuitor al lui Welch. N-a fost să fie. O clipă mai târziu, simți apropierea portarului, care traversa camera profesorilor, îndreptându-se spre scaunul său, și fu nevoit să ridice capul.

Portarul purta o uniformă oliv, cu croială militară, și un chipiu cu cozoroc, care nu-i stătea bine. Era un om cu fața lungă și umeri lați, cu fire de păr care-i ieșeau din nas și de o vârstă incertă. Expresia lui, care se schimba rareori, nu se schimbă nici la vederea lui Dixon. Apropiindu-se și mai mult, rosti răgușit:

— A, domnule Jackson.

Dixon și-ar fi dorit să aibă curajul de a se răsuci brusc în scaun, privind în jur, în căutarea acestui personaj nou și necunoscut.

— Da, Maconochie? îl abordă afabil.

— O, domnule Jackson, îl caută cineva la telefon pe profesorul Welch și nu-l găsesc. N-ați vrea să vorbiți dumneavoastră? Sunteți singurul profesor din Catedra de Istorie pe care l-am găsit, explică portarul.

— Foarte bine, făcu Dixon. Poți să-mi faci legătura aici?

— Mulțumesc, domnule Jackson. Nu, telefonul de aici e conectat direct la linia externă. Doamna care a întrebat de profesorul Welch a sunat prin centrala universității. Vă fac legătura în biroul secretarului arhivarului. N-o să se supere că vorbiți de acolo.

O doamnă? Nu putea fi altcineva în afară de doamna Welch sau vreo ființă amărâtă care avea ceva de-a face cu arta. Ar fi fost mai bine să fie doamna Welch, pentru că mesajul ei ar fi fost mai inteligibil, dar era rău dacă ar fi aflat despre cearșafuri sau chiar despre noptieră. De ce nu-l puteau lăsa în pace? De ce nu puteau absolut toți oamenii ăștia să se îndepărteze de locul unde se afla el și să-l lase în pace?

Din fericire, subalternul secretarului, alt om foarte rău, nu era în birou. Dixon ridică receptorul și vorbi:

— Dixon la telefon.

— Geologia, așa e, da, se auzi o voce.

— Cine-i la telefon? întrebă altcineva.

Urmă un bâzâit încheiat cu un clic care mai că-i spârgea timpanul. După ce Dixon apucă din nou receptorul și-l duse la cealaltă ureche, a doua voce întrebă:

— Sunteți domnul Jackson?

— Dixon la telefon.

— Cine?

Vocea îi era vag cunoscută, dar nu aparținea doamnei Welch. Părea glasul unei adolescente.

— Dixon. Preiau mesajul pentru profesorul Welch.

— A, domnul Dixon, sigur.

Urmă un zgomot care semăna cu un hohot de râs înăbușit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cu cine vorbesc. Sunt Christine Callaghan.

— O, bună! Ăă, ce mai faci?

Aparenta lichefiere a intestinelor provocată de recunoașterea vocii fu momentană; știa că se poate

descurca destul de bine cu vocea ei, atâta vreme cât fizic Christine continua să fie, probabil, la Londra.

— Bine, mulțumesc. Cum o duci? Sper că nu ai mai avut probleme cu așternuturile.

Dixon râse.

— Nu. Sunt bucuros să zic că totul a trecut, să bat în lemn.

— Bun... Nu știi cumva dacă aş putea să dau de profesorul Welch? Nu e pe undeva prin universitate?

— N-a dat pe aici toată dimineața. Trebuie să fie acasă la ora asta. Sau ai încercat acolo deja?

— Of. Ce neplăcut! Dar poate poți să-mi spui dacă-l așteaptă pe Bertrand să vină acasă?

— Întâmplător, știu că Bertrand urmează să vină la sfârșitul săptămânii. Mi-a spus Margaret Peel.

Calmul lui Dixon dispăru. Aparent, fata nu știa că Bertrand o lăsase cu ochii în soare, cel puțin în privința Balului de Vară. Avea să fie cam dificil să-i răspundă la întrebările despre Bertrand.

— Cine ți-a spus?

Vocea i se asprise puțin.

— O știi pe Margaret Peel. Fata care locuia la familia Welch când ai fost aici, atunci.

— A, da, înțeleg... Nu ți-a spus cumva și dacă Bertrand merge la Balul ăla de Vară?

Dixon se gândi repede; nu trebuia să i se pună nici o întrebare cu privire la posibila parteneră a lui Bertrand.

— Nu, mă tem că nu. Dar ceilalți merg toți, oricum.

De ce nu-l întreba pe Bertrand?

— Înțeleg. Dar sigur vine acolo?

Probabil că fata îi simțise uimirea, căci zise:

— Te întrebi probabil de ce nu-l întreb direct pe Bertrand. Dar, știi, uneori e greu să dai de el. Deocamdată a dispărut, nimeni nu știe unde. Îi place să umble de colo-colo, după cum îi vine. Nu-i face plăcere să se simtă legat. Mă înțelegi?

— Da, normal.

Dixon își strânse mâna liberă, mișcându-și primele două degete.

— Așa că m-am gândit să văd dacă tatăl lui nu știe pe unde e, sau ceva. De fapt, uite ce voiam să aflu. Unchiul meu, domnul Gore-Urquhart, s-a întors de la Paris mai devreme decât stabilise și a primit o invitație de la rectorul vostru, pentru povestea cu Balul de Vară. Nu prea știe dacă să vină sau nu. Sigur că eu l-aș putea convinge să vină dacă venim și noi – eu și Bertrand –, și atunci Bertrand și el vor face cunoștință și asta vrea Bertrand. Dar trebuie să am un răspuns rapid, pentru că balul e poimăine, iar unchiul ar vrea să știe din timp unde își petrece sfârșitul de săptămână. Așa că... Ei, e cam încurcată treaba.

— Doamna Welch nu te poate lămuri?

Urmă o pauză.

— Ca să-ți spun drept, n-am vorbit cu ea.

— Știe sigur mai multe decât mine, nu crezi? Alo?

— Da, sunt aici... Ascultă, nu mai spune nimă-nui, bine? Dar aș prefera să nu vorbesc cu ea, dacă pot afla și altfel. Eu... Nu ne-am înțeles prea bine când am stat la ei. Nu aș vrea să fiu nevoită să discut la telefon cu ea despre Bertrand. Cred că-și închipuie că eu... Nu contează. Înțelegi ce vreau să spun.

— Într-adevăr. De fapt, nici eu nu m-am înțeles prea bine cu doamna. Uite, am o sugestie. O să telefonez la familia Welch și o să-i spun profesorului să te sune. Dacă nu e acolo, îi las vorbă. Oricum, am eu grijă ca doamna Welch să nu fie implicată. Dacă nu reușesc, te sun și-ți spun. E bine așa?

— E perfect. Mulțumesc foarte mult. Ce idee bună! Notează numărul meu; e de la serviciu, așa că nu mai sunt acolo după cinci jumătate. Ești gata?

În timp ce scria, Dixon își spuse de câteva ori că doamna Welch nu avea cum să fi aflat despre

cearșafuri și despre noptieră; altfel, cu siguranță că Margaret l-ar fi prevenit. Ce drăguță era fata asta cu el.

— E în regulă, am notat.

— Ești deosebit de amabil că faci asta pentru mine, spuse fata cu vioiciune. Dar nu par cam caraghioasă că faci tu astea numai ca să mă scapi pe mine?

— Nici vorbă. Înțeleg foarte bine situația.

„Cine să o înțeleagă mai bine decât mine?” gândi Dixon.

— Să știi că-ți sunt foarte recunoscătoare. Pur și simplu nu mă puteam hotărî să...

Frazele fură întretăiate de un fel de semnal Morse, apoi interveni un vuiet. O voce de femeie zise:

— Șase minute! Doriți să plătiți alte trei?

Înainte ca Dixon să poată spune ceva, Christine Callaghan zise:

— Da, vă rog să nu întrerupeți legătura.

Vuietul dispăru.

— Alo? zise Dixon.

— Sunt aici.

— Ascultă, nu te costă prea mult apelul ăsta?

— Plătește magazinul.

Dixon îi auzi râsul, care nu semăna cu clopoței de argint. La telefon, disonanța acestuia era și mai clară.

Dixon râse și el.

— Ei, sper ca treaba asta să se rezolve cu bine. Ar fi păcat, după atâtea pregătiri.

— Da, chiar așa. Mergi la balul ăla?

— Mă tem că da.

— Te temi?

— Știi, nu sunt un mare amator de dans. Cred c-o să fie un chin pentru mine.

— Atunci de ce Dumnezeu te duci?

— E prea târziu să mai dau înapoi.

— Ce?

— Am zis că s-ar putea să mă distrez, totuși.

— Oh! Cred că da. Nici eu nu sunt cine știe ce dansatoare. N-am învățat niciodată să dansez ca lumea.

— Sunt sigur că ai avut nenumărate ocazii să exersezi.

— Nu prea. N-am prea fost la petreceri dansante.

— Atunci vom putea sta amândoi deoparte.

„Aici te-ai cam avântat”, gândi. N-ar fi trebuit să spună așa ceva.

— Dacă vin.

— Sigur, dacă vii.

Urmă pauza de dinainte de a-și lua rămas bun. Dixon era trist: își dădea pentru prima oară seama că era foarte puțin probabil ca fata să vină la bal, mult mai puțin probabil decât credea ea și, prin urmare, era la fel de puțin probabil să o mai vadă vreodată. Îi era dezagreabil gândul că factorii de decizie erau forța și natura ambițiilor lui Bertrand, ambiții sexuale și social-financiare.

— Ei, mulțumesc din nou pentru ajutor.

— Pentru puțin. Sper din toată inima să vii sâmbătă.

— Așa sper și eu. Ei, la revedere. Atunci poate mă suni mai târziu, cum ne-am înțeles.

— De acord. La revedere.

Se rezemă de scaun și își umflă obrajii, încercând să și-o imagineze pe Christine, la celălalt capăt al firului. Stătea, desigur, dreaptă în scaunul ei de birou, ca ordonanța unui pilot în poziție de drepti, în timpul unei inspecții a Vicecomandorului Forțelor Aeriene. Sau poate că nu. Nu părea așa la telefon; vorbise în stilul relaxat pe care îl întrezărise puțin în timpul pățaniei cu cearșafurile și noptiera. Dar tonul ei aparent prietenesc de la telefon putea fi o simplă iluzie datorată absenței fizice. Pe de altă parte, cât anume din severitatea ei era doar o iluzie construită pe înfățișarea ei? Dixon tocmai își căuta țigările, când Johns apăru în ușă, purtând în brațe un teanc de hârtii. Oare trăsese cu urechea?